

Sygn. akt I C 158/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko E. L.

o zapłatę

orzeka

wyrok zaoczny z dnia 19 czerwca 2018 r. w całości utrzymuje w mocy.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez radcę prawnego R. K., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 13 lipca 2017 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego E. L. kwoty 1745,51 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany korzystał z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 kwietnia 2014 r.. Powód nabył wierzycelność wobec pozwanego na podstawie umowy o wierzycelność zawartej w dniu 25 sierpnia 2015 r. z poprzednim wierzycielem. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność z noty obciążeniowej wystawionej przez (...) S.A. nr (...) z dnia 19 września 2014 r. za świadczone usługi w kwocie 3360,33 zł. Niniejszym pozwem powód dochodzi tylko część z tej należności tj. kwotę 1434,87 zł. Ponieważ pozwany nie uiścił należności, (...) S.A. dokonał cesji na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W..

W dniu 14 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 7 akt).

Przed tutejszym Sądem powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Ponadto dołączył umowę łączącą pozwanego z dotychczasowym wierzycielem oraz umowę cesji.

Zarządzeniem z dnia 9 maja 2018 r. sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie wyznaczonej na dzień 19 czerwca 2018 r. (zarządzenie k. 139 akt).

Pozwany E. L. zawiadomiony o terminie rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie i nie wnosił o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność (protokół k. 145 akt).

Sąd Rejonowy w Ciechanowie w dniu 19 czerwca 2018 r. wydał wyrok zaoczny. W wyroku tym Sąd uwzględnił roszczenie w całości (wyrok zaoczny k. 146 akt).

Odpis wyroku E. L. otrzymał w dniu 12 września 2018 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 153 akt).

W ustawowym terminie, 17 września 2018 r., E. L., reprezentowany przez radcę prawnego M. M., złożył sprzeciw od wyroku zaocznego.

Pozwany wnosił o odrzucenie pozwu, gdyż roszczenie zostało już prawomocnie osądzone w sprawie I C 68/16. W przypadku nie uwzględnienia zarzutu prawomocnego osądzenia sprawy, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i z tego względu wnosił o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych (sprzeciw k. 154-157 akt).

Zarządzeniem z dnia 20 września 2018 r. sprzeciw pozwanego E. L. został przez Sąd uznany za wniesiony w terminie (zarządzenie k. 164 akt).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda wskazał, że nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przedmiotem niniejszego postępowania jest należność stwierdzona notą obciążeniową nr (...) z dnia 19 września 2014 r. wystawioną przez (...) S.A. na kwotę 3360,33 zł z terminem płatności 3 października 2014 r., z której powód dochodzi wyłącznie kwoty 1434,87 zł. Zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co zostało stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia pomiędzy tymi samymi stronami. W niniejszej sprawie i sprawie I C 68/16 pomimo tego, że przedmiotem postępowania jest należność wynikająca z tej samej noty obciążeniowej oraz pomiędzy tymi samymi stronami, nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, gdyż przedmiotem rozstrzygnięcia postępowania w sprawie I C 68/16 była tylko część należności stwierdzona przedmiotową notą obciążeniową. Powód ponadto wskazał, że nie jest zasadny zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi 3 lata. Należność stała się wymagalna 4 października 2014 r., a tym samym w chwili wytoczenia powództwa – 13 lipca 2017 r. jeszcze nie była przedawniona (pismo k. 166-169 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany E. L. w dniu 2 kwietnia 2014 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez okres 24 miesięcy (dowód: kserokopia umowy k. 62-68 akt).

W związku z niedotrzymaniem umowy zawartej na czas określony, (...) S.A. w dniu 19 września 2019 r. wystawiła notę obciążeniową na kwotę 3360,33 zł z terminem płatności 3 października 2014 r. (dowód: nota obciążeniowa k. 109 akt).

W terminie wynikającym z noty obciążeniowej pozwany należności nie zapłacił (bezsporne, zeznania pozwanego E. L. k. 194 akt).

W dniu 11 czerwca 2016 r. (...) S.A. zawarła z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w której ustalono zasady w oparciu o które nastąpił przelew wierzytelności objętej pozwem. Następnie w dniu 25 sierpnia 2015 r. (...) S.A. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności (dowód: umowa k. 46-61 akt).

O dokonanej cesji pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 1 września 2015 r. oraz wezwany do zapłaty przez nowego wierzyciela (dowód: pismo k. 37 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwany nie udzielił odpowiedzi i nie uiszczył należności (bezsporne, zeznania pozwanego E. L. k. 194 akt).

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 12 listopada 2015 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego E. L. kwoty 3695,90 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany korzystał z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) S.A. na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 kwietnia 2014 r.. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o wierzytelność zawartej w dniu 25 sierpnia 2015 r. z poprzednim wierzycielem. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność z noty obciążeniowej wystawionej przez (...) S.A. nr (...) z dnia 19 września 2014 r. za świadczone usługi w kwocie 3360,33 zł oraz odsetki w kwocie 335,57 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 3360,33 zł od chwili wymagalności do 11 listopada 2015 r. (dowód: pozew k. 9 akt I C 68/16 tutejszego Sądu).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 23 listopada 2015 r. wydał nakaz zapłaty uwzględniający roszczenie w całości (dowód: nakaz k. 10 akt).

W ustawowym terminie sprzeciw od nakazu złożył pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w całości (dowód: sprzeciw k. 13-14 akt).

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2015 r. sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu co spowodowało utratę przez niego mocy i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości (dowód: postanowienie k. 18 akt I C 68/16 tutejszego Sądu)..

Wyrokiem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie zasądził od pozwanego E. L. na rzecz powoda kwotę 1925,46 zł oraz koszty procesu w kwocie 664 zł. Sąd w wyroku tym nie orzekł o całości roszczenia (dowód: wyrok k. 132 akt I C 68/16 tutejszego Sądu).

W dniu 11 stycznia 2017 r. powód złożył wniosek o sprostowanie wyroku z dnia 27 września 2016 r. poprzez wpisanie w wyroku kwoty 3695,90 zł zamiast 1925,46 zł (dowód: wniosek k. 138 akt I C 68/16 tutejszego Sądu).

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2017 r. Sąd oddalił wniosek o sprostowanie wyroku wskazując, iż istotnie Sąd nie rozstrzygnął o całości roszczenia, jednakże błędu tego nie można rozstrzygnąć w drodze sprostowania orzeczenia, a jedynie uzupełnienie orzeczenia (dowód: postanowienie k. 141 -142 akt I C 68/16 tutejszego Sądu).

Na podstawie wydanego w sprawie I C 68/16 tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Krowodrzy N. G. wyegzekwował od pozwanego kwotę 1925,46 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego (dowód: zawiadomienie k. 179 akt).

Kwotę z noty obciążeniowej powyżej zasądzonej w sprawie I C 68/16 - 1925,46 zł pozwany dotychczas nie zapłacił (bezsporne, zeznania pozwanego E. L. k. 194 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy niniejszej i w sprawie I C 68/16 tutejszego Sądu oraz zeznań pozwanego E. L. k. 174-175, 194 akt.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwany nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem, podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia oraz powagi rzeczy osądzonej.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwanego kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W niniejszej sprawie, po wydaniu wyroku zaocznego w dniu 19 czerwca 2018 r., pozwany złożył sprzeciw, który spowodował ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż E. L. łączyła z (...) S.A. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jest to umowa nazwana, unormowana w ustawie Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z art 56 ust 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. ustawy z dnia z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.04.171.1800 z póź. zm.) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pozwany E. L. w dniu 2 kwietnia 2014 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez okres 24 miesięcy. W związku z niedotrzymaniem umowy zawartej na czas określony, (...) S.A. w dniu 19 września 2019 r. wystawiła notę obciążeniową na kwotę 3360,33 zł z terminem płatności 3 października 2014 r. Należności tej pozwany nie zapłacił, a powstała wierzytelność zbył (...) S.A. na rzecz powoda umową cesji.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Z dokumentu złożonego do akt sprawy wynika jednoznacznie, że powód nabył od (...) S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Na żądanie powoda (...) S.A. wydała dokumenty świadczące o istnieniu długu: umowę oraz wystawioną notę obciążeniową. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r. , sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanego o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował zasadności wystawienia noty obciążeniowej, ale podniósł zarzut, iż sprawa była już rozstrzygnięta w sprawie I C 68/16.

Sąd uznał za chybiony zarzut powagi rzeczy osądzonej. Jeżeli sąd nie rozpozna całości żądania pozwu, to co do pozostałej części trwa stan sprawy w toku, a nadto stronie nie przysługuje środek odwoławczy, zgodnie z ogólną zasadą, że tam, gdzie nie ma rozstrzygnięcia, nie ma środka zaskarżenia. Tę patologiczną sytuację władny jest uleczyć sąd, orzekając o uzupełnieniu wyroku, ale tylko na wniosek strony złożony w terminie określonym w art. 351 k.p.c. Po upływie tego terminu strona może wytoczyć nowe powództwo o część nierozstrzygniętą, brak bowiem w tym zakresie powagi rzeczy osądzonej.

W niniejszej sprawie i sprawie I C 68/16 pomimo tego, że przedmiotem postępowania jest należność wynikająca z tej samej noty obciążeniowej oraz pomiędzy tymi samymi stronami, nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, gdyż przedmiotem rozstrzygnięcia postępowania w sprawie I C 68/16 była tylko część należności stwierdzona przedmiotową notą obciążeniową. Przedmiotem niniejszego postępowania jest należność stwierdzona notą obciążeniową nr (...) z dnia 19 września 2014 r. wystawioną przez (...) S.A. na kwotę 3360,33 zł z terminem płatności 3 października 2014 r., z której powód dochodzi wyłącznie kwoty 1434,87 zł, nie objętą wyrokiem wydanym w sprawie I C 68/16. Zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co zostało stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia pomiędzy tymi samymi stronami. Ponieważ w wyroku wydanym w sprawie I C 68/16 Sąd nie wydał żadnego rozstrzygnięcia odnośnie roszczenia powyżej 1925,46 zł, w tym zakresie zarzut res judicata jest niezasadny.

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia również okazał się chybiony. Termin wymagalności należności to: 3 października 2014r., Roszczenia z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych przedawniają się z upływem trzech lat zgodnie z art. 118 k.c. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości stanowisko i argumentację zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09, opublik. OSNC 2010/1/12, w której wskazano: "Termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), określa art. 118 k.c.". Dalej Sąd ten poniósł: "1. Elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 k.c., a więc przez Prawo telekomunikacyjne z 2004 r. Fakt prawnego uregulowania umów telekomunikacyjnych w Prawie telekomunikacyjnym z 2004 r. oznacza, że do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).2. Umowa o usługi telefoniczne, jak wynika z definicji usługi telefonicznej (art. 2 pkt 30) oraz treści art. 81 Prawa telekomunikacyjnego z 2004 r., należy do kategorii umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a więc i do niej odesłanie z art. 750 k.c. nie ma zastosowania, w szczególności odesłanie do art. 751 k.c., który zawiera regulację terminów przedawnienia roszczeń".

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 13 lipca 2017r. , co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. przerwało bieg terminu przedawnienia, a mając na uwadze art. 112 k.c. złożony został w dniu, gdy jeszcze mógł być dochodzony na drodze sądowej. Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zatem chybiony.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) należało zasądzić kwotę dochodzoną pozwem. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości, stąd pozwany winien na jego rzecz zapłacić koszty sądowe, które sprowadzają się do opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł, a także kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, ustalonych w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2018 r. poz. 265) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)